

UCHWAŁA NR 298/23/CONS

ROZPORZĄDZENIE WDRAŻAJĄCE ART. 41 UST. 9 DEKRETU USTAWODAWCZEGO NR 208 Z DNIA 8 LISTOPADA 2021 R. W SPRAWIE PROGRAMÓW, FILMÓW VIDEO GENEROWANYCH PRZEZ UŻYTKOWNIKÓW LUB HANDLOWYCH PRZEKAZÓW AUDIOWIZUALNYCH SKIEROWANYCH DO SPOŁECZEŃSTWA WŁOSKIEGO I PRZEKAZYWANYCH PRZEZ PLATFORMĘ UDOSTĘPNIANIA MATERIAŁÓW VIDEO, KTÓREJ DOSTAWCA MA SIEDZIBĘ W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

ORGAN

PODCZAS posiedzenia Rady w dniu 22 listopada 2023 r.,

UWZGLĘDNIAJĄC ustawę nr 481 z dnia 14 listopada 1995 r. *„Zasady dotyczące konkurencji i regulacja usług użyteczności publicznej. Ustanowienie organów regulacyjnych dla usług użyteczności publicznej”*;

UWZGLĘDNIAJĄC ustawę nr 249 z dnia 31 lipca 1997 r. w sprawie *„utworzenia organu regulacyjnego ds. łączności i ustanawiającą zasady dotyczące systemów telekomunikacyjnych i radiotelewizyjnych”*;

UWZGLĘDNIAJĄC dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dalej również: *Dyrektywa o handlu elektronicznym* lub dyrektywa WE),

UWZGLĘDNIAJĄC dekret ustawodawczy nr 70 z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie *„wdrożenia dyrektywy 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego”* w szczególności jej art. 5 ust. 2, 3 i 4,

UWZGLĘDNIAJĄC dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2010/13/UE w sprawie *„koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku”* (dalej również: dyrektywa AVMS),

UWZGLĘDNIAJĄC w szczególności motyw 10 dyrektywy (UE) 2018/1808, zgodnie z którym *„Zgodnie z orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanym dalej „Trybunałem”), istnieje możliwość ograniczenia*

zagwarantowanej w Traktacie swobody świadczenia usług ze względu na nadrzędny ogólny interes publiczny, taki jak zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów, pod warunkiem że ograniczenia te będą uzasadnione, proporcjonalne i niezbędne. Dlatego też państwo członkowskie powinno móc zastosować określone środki, aby zapewnić poszanowanie własnych przepisów o ochronie konsumentów, które nie wchodzą w zakres obszarów podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE. Środki zastosowane przez państwo członkowskie w celu wyegzekwowania krajowego systemu ochrony konsumentów, w odniesieniu do reklamy gier hazardowych, musiałyby być – zgodnie z wymogami orzecznictwa Trybunału – uzasadnione, proporcjonalne do zamierzonego celu i niezbędne. Niezależnie od tego państwo członkowskie odbioru nie może stosować środków, które uniemożliwiłyby retransmisję na jego terytorium programów telewizyjnych pochodzących z innego państwa członkowskiego.”.

UWZGLĘDNIAJĄC rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych, dalej również: DSA), w szczególności jej art. 4, 5, 6, 8, 9, 10 i 85,

UWZGLĘDNIAJĄC dwustronną umowę o współpracy pomiędzy Komisją Europejską a organem regulacyjnym ds. łączności w zakresie stosowania aktu prawnego o usługach cyfrowych, podpisaną w dniu 30 października 2023 r.,

UWZGLĘDNIAJĄC dekret z mocą ustawy nr 123 z dnia 15 września 2023 r. „*Pilne środki mające na celu zwalczanie niepokoju młodzieży, ubóstwa edukacyjnego i przestępczości nieletnich, a także na rzecz bezpieczeństwa nieletnich w świecie cyfrowym*” przekształcony, wraz ze zmianami, ustawą nr 159 z dnia 15 listopada 2023 r., w szczególności art. 15 „*Wyznaczenie koordynatora ds. usług cyfrowych we wdrażaniu rozporządzenia (UE) 2022/2065 w sprawie usług cyfrowych*”,

ODNOTOWUJĄC w szczególności, że zgodnie z art. 15 ust. 1 wyżej wymienionego przepisu ustawodawczego: „*W celu zapewnienia skuteczności praw i obowiązków określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych, a także związanego z tym nadzoru i osiągnięcia zamierzonych celów, w tym w odniesieniu do ochrony małoletnich przed treściami pornograficznymi dostępnymi w internecie, a także innych treści niezgodnych z prawem lub w inny sposób zakazanych, przekazywanych przez platformy internetowe lub innych operatorów usług pośrednich, oraz aby przyczynić się do zdefiniowania bezpiecznego środowiska cyfrowego, organ regulacyjny ds. łączności wyznacza się na koordynatora ds. usług cyfrowych w rozumieniu art. 49 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2022/2065.*”,

UWZGLĘDNIAJĄC rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy

administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie IMI”), w szczególności jego art. 29,

UWZGLĘDNIAJĄC dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (*ujednolicenie*) w szczególności jego art. 5,

UWZGLĘDNIAJĄC dekret ustawodawczy nr 208 z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie „*Wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych*” (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych); (zwany dalej „TUSMA” lub „aktem ujednoliconym”), w szczególności art.:

- 3, ust. 1 lit. c), w którym „*usługa platformy udostępniania materiałów wideo*” jest definiowana jako „usługa w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w przypadku której głównym celem samej usługi, jej elementem wyróżniającym lub podstawową funkcjonalnością jest dostarczanie programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników, lub obu tych elementów, skierowanych do ogółu społeczeństwa, za które dostawca platformy wymiany wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. i których organizacja jest określona przez dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo, w tym za pomocą środków automatycznych lub algorytmów, w szczególności poprzez wyświetlanie, oznaczanie i sekwencjonowanie”,
- 4(1), ustawy *ujednoliconej*, stwierdzający, że „1. *Podstawowe zasady systemu audiowizualnych usług medialnych, nadawania radiowego i usług platform udostępniania materiałów wideo obejmują zagwarantowanie wolności i pluralizmu mediów nadawczych, ochronę wolności wypowiedzi każdego człowieka, w tym wolności opinii i wolności otrzymywania lub przekazywania informacji lub idei bez ograniczeń przy jednoczesnym poszanowaniu godności ludzkiej, zasady niedyskryminacji oraz zwalczania mowy nienawiści, obiektywizm, kompletność, wierność i oraz bezstronność informacji, ochronę praw autorskich i praw własności intelektualnej, otwartość na różne poglądy i tendencje polityczne, społeczne, kulturowe i religijne, a także ochronę różnorodności etnicznej oraz dziedzictwa kulturowego, artystycznego i środowiskowego na szczeblu krajowym i lokalnym przy jednoczesnym poszanowaniu wolności i praw, w szczególności godności człowieka i ochrony danych osobowych, promowania i ochrony dobrostanu, zdrowia i harmonijnego rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego dziecka,*

gwarantowanego przez Konstytucję, prawo Unii Europejskiej, przepisy międzynarodowe obowiązujące we włoskim prawie oraz w prawie krajowym i regionalnym.

- 9 ust. 1, zgodnie z którym „Organ, wykonując zadania powierzone mu na mocy prawa, zapewnia poszanowanie praw podstawowych człowieka w dziedzinie komunikacji, w tym za pośrednictwem audiowizualnych lub radiowych usług medialnych. Organ wykonuje swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami dyrektywy (UE) 2018/1808, w szczególności w zakresie pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej i językowej, ochrony konsumentów, dostępności, niedyskryminacji, właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz promowania uczciwej konkurencji.”;
- 9 ust. 2, zgodnie z którym „Organ, w dziedzinie audiowizualnych i radiowych usług medialnych oraz usług platform udostępniania materiałów wideo, wykonuje uprawnienia przewidziane w przepisach niniejszej ustawy ujednoliconej, jak również uprawnienia już przyznane na mocy innych obowiązujących przepisów, nawet jeżeli nie są one zawarte w ustawie ujednoliconej, a w szczególności uprawnienia, o których mowa w ustawach nr 223 z dnia 6 sierpnia 1990 r., nr 481 z dnia 14 listopada 1995 r. i nr 249 z dnia 31 lipca 1997 r.”;
- 41 ust. 7, zgodnie z którym „Bez uszczerbku dla art. 14–17 dekretu ustawodawczego nr 70 z dnia 9 kwietnia 2003 r. i dla przepisów poprzednich ustępów, swobodny przepływ programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników i handlowych przekazów audiowizualnych przekazywanych przez platformę udostępniania materiałów wideo, której dostawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim i skierowanych do społeczeństwa włoskiego może zostać ograniczony decyzją Organu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 5 ust. 2, 3 i 4 dekretu ustawodawczego nr 70 z 2003 r. w następujących celach: a) ochrona małoletnich przed treściami, które mogą niekorzystnie wpływać na ich rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny zgodnie z art. 38 ust. 1; b) zwalczanie podżegania do nienawiści rasowej, seksualnej, religijnej lub etnicznej oraz przeciwko pogwałceniu godności ludzkiej; c) ochrona konsumentów, w tym inwestorów, zgodnie z niniejszą ustawą ujednoliconą”;
- 41(8), zgodnie z którym „[F]lub w celu ustalenia, czy program, film wideo wygenerowany przez użytkownika lub handlowy przekaz audiowizualny są skierowane do społeczeństwa włoskiego, kryteria takie jak, na przykład, używany język, zaangażowanie znacznej liczby kontaktów na terytorium Włoch lub osiągnięcie przychodów we Włoszech”;

UWZGLĘDNIAJĄC art. 21 (Niedyskryminacja) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z 2000 r., a w szczególności ust. 1, zgodnie z którym „Zakazana jest wszelka dyskryminacja w szczególności ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania,

poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną”;

UWZGLĘDNIAJĄC art. 22 (Różnorodność kulturowa, religijna i językowa) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z 2000 r., zgodnie z którym „Unia szanuje różnorodność kulturową, religijną i językową”;

UWZGLĘDNIAJĄC artykuł 3 Konstytucji, zgodnie z którym „Wszyscy obywatele mają równą godność społeczną i są równi wobec prawa bez względu na płeć, rasę, język, religię, poglądy polityczne, warunki osobiste i społeczne. Obowiązkiem Republiki jest usuwanie przeszkód o charakterze gospodarczym i społecznym, które skutecznie ograniczając wolność i równość obywateli, utrudniają pełny rozwój człowieka i skuteczny udział wszystkich pracowników w politycznej, gospodarczej i społecznej organizacji kraju”;

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych oraz dyrektywę (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującą decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającą decyzję Rady 2005/671/WSiSW,

UWZGLĘDNIAJĄC zalecenie ECRI w sprawie ogólnej polityki nr 15 (Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji Rady Europy) w sprawie zwalczania mowy nienawiści przyjętej 8 grudnia 2015 r., która zachęca państwa do podjęcia konkretnych działań w celu zapewnienia przeciwdziałania i eliminacji wszelkich form dyskryminacji etnicznej, zgodnie z prawem międzynarodowym chroniącym prawa człowieka;

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych,

UWZGLĘDNIAJĄC kodeks postępowania dotyczący zwalczania nielegalnych form mowy nienawiści w internecie, podpisany przez Komisję Europejską w dniu 31 maja 2016 r.;

UWZGLĘDNIAJĄC komunikat Komisji COM (2017) 555 do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Zwalczanie nielegalnych treści w internecie W kierunku większej odpowiedzialności platform internetowych”;

UWZGLĘDNIAJĄC „Kodeks samoregulacji dla mediów i małoletnich”, zatwierdzony przez Komisję ds. organizacji systemu radiowo-telewizyjnego w dniu 5

listopada 2002 r. i podpisany przez nadawców i stowarzyszenia sygnatariuszy w dniu 29 listopada 2002 r.;

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 165/06/CSP z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie „*Ustawy o wytycznych w sprawie poszanowania podstawowych praw człowieka, godności osobistej oraz prawidłowego rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego małoletnich w programach rozrywkowych*”;

UWZGLĘDNIAJĄC uchwałę nr 23/07/CSP z dnia 22 lutego 2007 r. dotyczącą „*Wytycznych w sprawie przestrzegania podstawowych praw osobistych oraz zakazu nadawania treści zawierających sceny pornograficzne*”;

UWZGLĘDNIAJĄC uchwałę 51/13/CSP z dnia 3 maja 2013 r. zawierającą „*Przepisy dotyczące środków technicznych, jakie należy przyjąć w celu wykluczenia możliwości oglądania i słuchania przez małoletnich treści udostępnianych przez dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie, które mogą istotnie zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu zgodnie z art. 34 dekretu ustawodawczego nr 177 z dnia 31 lipca 2005 r., zmienionego i uzupełnionego w szczególności dekretem ustawodawczym nr 44 z dnia 15 marca 2010 r., zmienionym dekretem ustawodawczym nr 120 z dnia 28 czerwca 2012 r.*”;

UWZGLĘDNIAJĄC uchwałę nr 157/19/CONS w sprawie przyjęcia „*rozporządzenia ustanawiającego przepisy dotyczące poszanowania godności ludzkiej oraz zasady niedyskryminacji oraz zwalczania mowy nienawiści*”;

UWZGLĘDNIAJĄC uchwałę nr 37/23/CONS z dnia 22 lutego 2023 r. dotyczącą „*Rozporządzenia w sprawie ochrony praw podstawowych człowieka zgodnie z art. 30 dekretu ustawodawczego nr 208 z dnia 8 listopada 2021 r. (ustawa ujednolicona o audiowizualnych usługach medialnych)*”;

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 194/23/CONS z dnia 26 lipca 2023 r. w sprawie „*Zmiany ram regulacyjnych dotyczących procedur rozstrzygania sporów między użytkownikami a operatorami łączności elektronicznej lub dostawcami audiowizualnych usług medialnych oraz wdrożenia art. 42 ust. 9 TUSMA w odniesieniu do platform udostępniania materiałów wideo*”;

UWZGLĘDNIAJĄC rezolucję nr 224/23/CONS z dnia 27 września 2023 r. „*Zmiana uchwały nr 666/08/CONS w sprawie ‘Regulaminu organizacji i prowadzenia rejestru operatorów łączności’, mająca na celu ustanowienie wykazu dostawców usług medialnych podlegających włoskiej jurysdykcji, a także przedłużenie terminu zakończenia procedury, o której mowa w art. 1 ust. 5 uchwały nr 105/23/CONS, w części dotyczącej wpisu do rejestru operatorów łączności dostawców usług pocztowych, w tym dostawców usług doręczania paczek*”;

UWZGLĘDNIAJĄC uchwałę nr 223/12/CONS z dnia 27 kwietnia 2012 r. dotyczącą „*Przyjęcia nowego rozporządzenia w sprawie organizacji i funkcjonowania organu regulacyjnego ds. łączności*”, ostatnio zmienioną uchwałą nr 434/22/CONS;

UWZGLĘDNIAJĄC uchwałę nr 107/19/CONS z dnia 5 kwietnia 2019 r. dotyczącą „*Rozporządzenia w sprawie procedur konsultacji w postępowaniach wchodzących w zakres kompetencji Organu*”;

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 410/14/CONS z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie „*Regulaminu nakładania kar administracyjnych i zaciągania zobowiązań*”, ostatnio zmienioną decyzją nr 437/22/CONS,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 76/23/CONS z dnia 16 marca 2023 r. w sprawie „*Rozpoczęcia konsultacji publicznych dotyczących projektu rozporządzenia wykonawczego do art. 41 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 208 z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie audycji, nagrań wideo generowanych przez użytkowników lub handlowych przekazów audiowizualnych skierowanych do włoskiej publiczności i przekazywanych przez platformę udostępniania wideo, której dostawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim*”,

ODNOTOWUJĄC w szczególności, że motywy 45-48 dyrektywy o handlu elektronicznym wyjaśniają, że:

„(45) „Ograniczenia odpowiedzialności dostawców usług pośrednich ustanowione w tej dyrektywie nie mają wpływu na możliwość wydawania różnego rodzaju nakazów sądowych. Nakazy takie mogą w szczególności obejmować nakazy sądów lub organów administracyjnych wymagające zaprzestania lub zapobiegania wszelkim naruszeniom, w tym usunięcia nielegalnych informacji lub uniemożliwienia dostępu do nich.

(46) Aby skorzystać z ograniczenia odpowiedzialności, dostawca usługi społeczeństwa informacyjnego, polegającej na przechowywaniu informacji, po uzyskaniu faktycznej wiedzy lub świadomości o nielegalnych działaniach działać bezzwłocznie w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do danych informacji. Usunięcie lub uniemożliwienie dostępu odbywa się z poszanowaniem zasady wolności wypowiedzi i procedur ustanowionych w tym celu na szczeblu krajowym. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na możliwość ustanawiania przez państwa członkowskie szczególnych wymogów, które będą niezwłocznie spełnione przed usunięciem lub uniemożliwieniem dostępu do informacji.

(47) Państwa członkowskie nie mogą nakładać na usługodawców obowiązku monitorowania wyłącznie w odniesieniu do obowiązków o charakterze ogólnym; nie dotyczy to obowiązków w zakresie monitorowania w konkretnym przypadku, a w szczególności nie wpływa na nakazy organów krajowych zgodnie z ustawodawstwem krajowym.

(48) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na możliwość nakładania przez państwa członkowskie na usługodawców, którzy przechowują informacje dostarczone przez usługobiorców, obowiązku staranności, którego można racjonalnie oczekiwać od nich i który jest określony w prawie krajowym, w celu wykrywania i zapobiegania niektórym rodzajom działalności nielegalnej.”,

Odnotowując, że w motywie 38 aktu o usługach cyfrowych wyjaśniono, że:

„(38) Nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom i udzielenia informacji podlegają przepisom chroniącym jurysdykcję państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma usługodawca, do którego są one kierowane, oraz przepisom przewidującym możliwe odstępstwa od tej jurysdykcji w niektórych przypadkach przewidzianych w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE wyłącznie jeżeli spełnione są warunki określone w tym artykule. Uwzględniając, że przedmiotowe nakazy dotyczą odpowiednio określonych treści i informacji niezgodnych z prawem w przypadku, gdy są one kierowane do dostawców usług pośrednich mających siedzibę w innym państwie członkowskim, co do zasady nie ograniczają one swobody świadczenia usług przez tych dostawców za granicą. W związku z tym w odniesieniu do tych nakazów nie mają zastosowania przepisy określone w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, w tym zasady dotyczące konieczności uzasadnienia środków stanowiących odstępstwo od kompetencji państwa członkowskiego, w którym usługodawca ma siedzibę, z pewnych określonych powodów oraz w odniesieniu do powiadamiania o takich środkach”,

ODNOTOWUJĄC ponadto, że w art. 6 ust. 4 aktu o usługach cyfrowych wyjaśniono, że: „Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla możliwości żądania od usługodawcy, zgodnie z systemem prawnym państwa członkowskiego, przez organ sądowy lub administracyjny zapobieżenia naruszeniu lub położenia mu kresu.”

Mając na uwadze, że projekt rozporządzenia załączony do wyżej wymienionej decyzji nr 76/23/CONS został notyfikowany Komisji Europejskiej (zwanej dalej również Komisją) przez centralną jednostkę notyfikacyjną przy Ministerstwie Przedsiębiorczości i Produkcji we Włoszech zgodnie z art. 5 dyrektywy (UE) 2015/1535 z dnia 19 kwietnia 2023 r. (nr ref. 107032). W szczególności w dniu 12 maja 2023 r. Komisja przesłała wniosek o wyjaśnienia (nr ref. 128467 i późniejszy suplement nr 129255 z dnia 15 maja 2023 r.), na który udzielono odpowiedzi w dniu 25 maja 2023 r. (nr ref. 141380), przekazanej w dniu 31 maja 2023 r. za pośrednictwem wyżej wymienionej centralnej jednostki notyfikacyjnej. W oparciu o otrzymane informacje zwrotne Komisja chciała przedstawić pewne uwagi końcowe w nocy otrzymanej w dniu 26 lipca 2023 r. (nr ref. 199894),

UWZGLĘDNIAJĄC uwagi otrzymane w ramach konsultacji społecznych od następujących stron: Confindustria Radio TV (nr ref. 134774 z dnia 19 maja 2023 r.), Google Ireland Limited – dalej również tylko Google – (nr ref. 135451 z dnia 19 maja 2023 r.), Meta Platforms Ireland Ltd – dalej również tylko Meta) (nr ref. 135845 z dnia

22 maja 2023 r.) i U.Di.Con. A.P.S. – Unione Difesa Consumatori (nr ref. 135846 z dnia 22 maja 2023 r.),

PO WYSŁUCHANIU uwag przedstawionych podczas wysłuchań przez następujące strony, które zwróciły się o to: Google Ireland Limited w dniu 6 lipca 2023 r. i Meta Platforms Ireland Ltd w dniu 7 lipca 2023 r.,

PO ZAKOŃCZENIU konsultacji społecznych przewidzianych w rezolucji nr 76/23/CONS,

BIORĄC POD UWAGĘ w szczególności, co następuje w odniesieniu do uwag przedstawionych przez Komisję Europejską:

w swoim wniosku o wyjaśnienie, złożonym w następstwie notyfikacji projektu rozporządzenia opublikowanego w celu przeprowadzenia konsultacji, Komisja wystąpiła o sprecyzowanie, czy notyfikowany projekt należy uznać za krajowy środek transponujący art. 3 ust. 5 dyrektywy o handlu elektronicznym (dyrektywa 2000/31/WE) oraz o wyjaśnienie powodów uzasadniających potrzebę przyjęcia odrębnej procedury dla usług obejmujących platform udostępniania materiałów wideo mających siedzibę poza terytorium Włoch. Ponadto Komisja poprosiła o dodatkowe informacje, w tym między innymi odnośnie języka, w którym, zgodnie z notyfikowanym projektem, mają odbywać się transmisje i komunikacja pomiędzy dostawcą platformy a władzami włoskimi, oraz odnośnie osoby do kontaktów, o której mowa w art. 8 ust. 1 notyfikowanego projektu, także w odniesieniu do punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia 2022/2065 (akt o usługach cyfrowych), czy też przeciwnie, jest to dodatkowy obowiązek dostawcy platformy. Ponadto Komisja zwróciła się o wyjaśnienie, czy określenie treści w rozumieniu art. 8 notyfikowanego projektu należy rozumieć jako zawierające dokładny adres URL (jeżeli jest dostępny) w celu ułatwienia lokalizacji treści, a także w sprawie środków, o których mowa w art. 9 ust. 2 notyfikowanego projektu, polegających na usunięciu treści, a w szczególności na przyjęciu przez władze włoskie środków wpływających również na dostępność treści poza terytorium Włoch. Wreszcie Komisja zwróciła się o wyjaśnienie, czy notyfikowany projekt należy interpretować jako uniemożliwiający przekazywanie zleceń innym koordynatorom ds. usług cyfrowych w rozumieniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia 2022/2065.

W odpowiedzi na wyżej wymieniony wniosek o udzielenie dodatkowych informacji organ zauważył, że notyfikowane rozporządzenie należy uznać za krajowy środek wdrażający procedurę art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym w odniesieniu do usług udostępniania materiałów wideo na podstawie przepisu zawartego w tekście jednolitym. W tym sensie organ stwierdził, że wyżej wymienione rozporządzenie jest zgodne z: *procedurą przewidzianą w art. 5 ust. 2, 3 i 4 dekretu ustawodawczego nr 70 z 2003 r.* zgodnie z przepisami art. 41 ust. 7 TUSMA. W szczególności przepisy, o których mowa w art. 5 ust. 2, 3 i 4 dekretu ustawodawczego nr 70 z 2003 r. transponują częściowo przepisy zawarte w art. 3 ust. 4 i ust. 5 dyrektywy.

Agcom jest zatem niezależnym organem administracyjnym, który nie posiada uprawnień ustawodawczych, a raczej drugorzędne uprawnienia regulacyjne, a przedmiotowe rozporządzenie ma na celu wdrożenie przepisu o randze pierwotnej (zgodnie z art. 41 TUSMA).

W odniesieniu do wniosku o udzielenie dodatkowych informacji na temat osoby do kontaktów, o której mowa w art. 8 ust. 1 notyfikowanego rozporządzenia, organ stwierdził, że środek ten ma na celu ułatwienie procesu kontaktu z dostawcami VSP i że nie stanowi on obowiązku, ale wykonywanie zwykłej możliwości przez dostawców VSP i że może on pokrywać się z liczbą określoną w art. 12 DSA. Również w odniesieniu do środków, o których mowa w art. 9 ust. 2 notyfikowanego rozporządzenia, organ zauważył, że definiuje on procedurę ograniczania obiegu programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników i handlowych przekazów audiowizualnych przekazywanych przez platformę udostępniania materiałów wideo, której dostawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim i kierowanych do włoskiej publiczności, w określonych w nim celach, oraz że przepis ten jest zgodny z tą samą procedurą przewidzianą w art. 5 ust. 2-5 dekretu o handlu elektronicznym. W tym względzie organ przypomniał, że ustanowił i wdraża od 2013 r. podobną procedurę mającą na celu identyfikację i zaprzestanie naruszeń w dziedzinie ochrony praw autorskich w sieciach łączności elektronicznej w ramach wdrożenia art. 14, 15 i 16 dekretu ustawodawczego nr 70 z dnia 9 kwietnia 2003 r., regulowanego rozporządzeniem przyjętym uchwałą nr 680/13/CONS, które zostało już notyfikowane Komisji (postępowanie notyfikacyjne 2013/0496/I). Podobnie w przedmiotowym rozporządzeniu w pilnych przypadkach organ zamierza zwrócić się bezpośrednio do dostawcy platformy udostępniania materiałów wideo, nakazując mu przyjęcie wszelkich środków, w tym usunięcia, odpowiednich do tego, by uniemożliwić włoskiej opinii publicznej dostęp do nielegalnych treści. Jest to zatem jedynie nakaz ograniczenia (geoblokowania) treści kierowanych do Włoch rozpowszechnianych przez dostawcę VSP mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii i nie wydaje się nakazu zamknięcia strony. Należy również zauważyć, że środek ten jest uzasadniony w tych samych przypadkach, które przewidziano w art. 3 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym i uznano za godne szczególnej ochrony (ochrona małoletnich, konsumenta, w tym inwestora, oraz zwalczanie podżegania do nienawiści rasowej, seksualnej, religijnej lub etnicznej, a także naruszeń godności ludzkiej osoby).

W odniesieniu do języka, w którym mają odbywać się transmisje i komunikacja między dostawcą platformy a władzami włoskimi zgodnie z notyfikowanym rozporządzeniem, organ wyszczególnił, że metodą, jak jest stosowana we wszystkich aktach administracyjnych i środkach przyjętych przez organ, również w odniesieniu podmiotów, które nie mają siedziby we Włoszech, ale korzystają z jego usług, jest korzystanie z języka włoskiego. Ponadto, w odniesieniu do identyfikacji programu, wideo generowanego przez użytkownika lub handlowego przekazu audiowizualnego, zgodnie z art. 8 notyfikowanego rozporządzenia, organ stwierdził, że nie uważa za

stosowne podawania dokładnego adresu URL, również w świetle niedawnego orzecznictwa krajowego przy założeniu, że dostawca VSP zostanie niezwłocznie o tym poinformowany, jeżeli będzie to możliwe. W każdym przypadku organ udostępnił możliwość zmiany rozporządzenia w celu umożliwienia łatwiejszej identyfikacji treści, które mają zostać usunięte.

Ponadto organ wyjaśnił, że notyfikowane rozporządzenie nie uniemożliwia przekazywania zleceń innym koordynatorom ds. usług cyfrowych zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia 2022/2065.

Komisja, również w świetle uzyskanych dodatkowych informacji, przedstawiła pewne uwagi końcowe na temat notyfikowanego projektu rozporządzenia. Na wstępie odniesiono się do rozporządzenia w sprawie DSA, które ustanawia zharmonizowane ramy regulacyjne dla dostawców usług pośrednictwa internetowego w odniesieniu do ich obowiązków w zakresie zwalczania nielegalnych i szkodliwych treści w realizowanych usługach. Komisja zauważyła w tym względzie, że platformy internetowe stanowią jedną z usług pośrednich w rozumieniu art. 3 lit. i) DSA oraz że, w przypadku gdy spełniają kryteria określone w art. 1 ust. 1 lit. aa) dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w związku z wytycznymi Komisji z lipca 2020 r., platformy te kwalifikowałyby się również jako usługi platformy udostępniania materiałów wideo w rozumieniu dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. W związku z tym w takiej sytuacji zastosowanie miałyby zarówno dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych, jak i akt o usługach cyfrowych.

Ogólnie rzecz biorąc, Komisja zauważa, że notyfikowane rozporządzenie można ocenić w świetle przepisów aktu o usługach cyfrowych, ponieważ określa ona obowiązującą procedurę ograniczania dostępności treści przechowywanych w ramach usług platformy udostępniania materiałów wideo świadczonych przez podmioty mające siedzibę w państwach członkowskich innych niż Włochy i oferujących usługi transgraniczne na terytorium Włoch.

W odniesieniu do szczegółów Komisja przyjęła do wiadomości informacje zawarte w odpowiedzi na wniosek o udzielenie dodatkowych informacji, a w szczególności nieobowiązkowy charakter wyznaczenia punktu kontaktowego zgodnie z art. 8 ust. 1 notyfikowanego rozporządzenia, który pozostaje dobrowolny dla dostawcy usług i może pokrywać się z punktem kontaktowym, o którym mowa w art. 12 aktu o usługach cyfrowych. Komisja zapoznała się także z dodatkowymi wyjaśnieniami dotyczącymi skutków wszelkich nakazów zawartych w notyfikowanym projekcie, które ograniczałyby się do usługobiorców na terytorium Włoch. Komisja z zadowoleniem przyjęła również wyjaśnienie wskazujące, że notyfikowany projekt nie uniemożliwia wysyłania nakazów innym koordynatorom ds. usług cyfrowych zgodnie z art. 9 ust. 4 aktu o usługach cyfrowych.

Ponadto, w odniesieniu do treści nakazów przyjętych na podstawie notyfikowanego rozporządzenia, w odniesieniu do umieszczenia dokładnego adresu URL w celu

identyfikacji nielegalnych treści i używania języka włoskiego do ich przekazywania dostawcom platform udostępniania materiałów wideo, Komisja wskazała, że art. 9 i 10 aktu o usługach cyfrowych harmonizują pewne szczególne minimalne warunki, jakie muszą spełniać nakazy administracyjne lub sądowe z państwa członkowskiego, aby nałożyć na dostawców usług pośrednictwa obowiązek informowania właściwych organów o działaniach podjętych w następstwie takich nakazów. Wśród nich Komisja wymienia: (i) włączenie jasnych informacji umożliwiających dostawcy usług pośrednich zidentyfikowanie i zlokalizowanie nielegalnych treści (art. 9 ust. 2 lit. a) ppkt (iv)), oraz (ii) przekaz w jednym z języków zadeklarowanych przez dostawcę usług pośrednich lub w innym języku urzędowym państw członkowskich uzgodnionym między organem wydającym nakaz a tym dostawcą usług lub w języku organu wydającego nakaz pod warunkiem, że towarzyszy mu odpowiednie tłumaczenie (art. 9 ust. 2 lit. c) i art. 10 ust. 2 lit. c)).

Ponadto Komisja odnotowała, że procedura przewidziana w notyfikowanym projekcie ma na celu wdrożenie kroków proceduralnych określonych w art. 3 ust. 4 i 5 dyrektywy o handlu elektronicznym, w tym powiadomień o kraju pochodzenia usługodawcy i Komisji. W tej kwestii odniosła się zatem do systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”), opracowanego w ramach projektu pilotażowego na podstawie art. 29 rozporządzenia (UE) nr 1024/20126 (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie IMI”), i wezwała do odniesienia się, w razie konieczności, do wykorzystania tego systemu przy wydawaniu jakiegokolwiek środka przeciwko danemu dostawcy transgranicznemu objętemu zakresem art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym.

Ponadto Komisja przypomniła o potrzebie zapewnienia spójności ustawodawstwa krajowego z ustawą o usługach cyfrowych oraz, w stosownych przypadkach, z dyrektywą o handlu elektronicznym, w tym z systemem wdrażania IMI.

PO UWZGLĘDNIENIU uwag otrzymanych w ramach konsultacji społecznych oraz oceny organu w tym zakresie, jak określono poniżej:

Uwagi ogólne

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

Wszystkie podmioty uczestniczące w konsultacjach z zadowoleniem przyjmują projekt rozporządzenia mającego na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony włoskich użytkowników w zakresie treści udostępnianych za pośrednictwem usług platformy udostępniania materiałów wideo.

Jeden z podmiotów wyraziła pragnienie, aby kryteria identyfikacji filmów, które mają podlegać środkom ograniczającym, były tak surowe, jak kryteria dotyczące systemu nadawania.

Inny podmiot zwraca uwagę na pewne kluczowe kwestie związane z koordynacją projektu rozporządzenia z dyrektywą 2010/13/UE o audiowizualnych usługach

medialnych, zmienioną następnie dyrektywą 2018/1808, rozporządzeniem w sprawie DSA, dyrektywą o handlu elektronicznym oraz, bardziej ogólnie, zasadą kraju pochodzenia. W szczególności z pierwszego punktu widzenia Komisja zauważa, że projekt rozporządzenia, choć inspirowany art. 3 dyrektywy WE, kwalifikuje się jako przepis krajowy, którego przyjęcie nie jest przewidziane – a nawet jest wyraźnie wykluczone – dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych i nie jest konieczny, biorąc pod uwagę istnienie przepisów dekretu ustawodawczego 70/03, które są wyczerpujące, bezpośrednio stosowane i w pełni pokrywają się ze wspomnianym projektem. Ponadto z innego punktu widzenia ten sam podmiot zwraca uwagę na krytyczne kwestie dotyczące koordynacji między projektem rozporządzenia a rozporządzeniem w sprawie DSA. W tym względzie przywołuje on motyw 9 wyżej wymienionego rozporządzenia, zgodnie z którym państwom członkowskim zakazano wprowadzania dodatkowych wymogów krajowych w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres stosowania samego rozporządzenia, chyba że w sposób wyraźny przewidziano w nim inaczej, ponieważ miałyby to wpływ na bezpośrednie i jednolite stosowanie w pełni zharmonizowanych przepisów mających zastosowanie do dostawców usług pośrednich zgodnie z celami samego rozporządzenia. W istocie podmiot zauważa, że zakres stosowania projektu rozporządzenia wydaje się pokrywać się z zakresem stosowania rozporządzenia w sprawie DSA, które obejmuje ochronę małoletnich i konsumentów, a także walkę z nawoływaniem do nienawiści lub treściami dyskryminującymi. Wreszcie ten sam podmiot uważa, że projekt rozporządzenia wykazuje niespójności w odniesieniu do zgodności z zasadą kraju pochodzenia, o której mowa w art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym, zgodnie z którą państwo członkowskie nie może ograniczać swobodnego przepływu danej usługi społeczeństwa informacyjnego w odniesieniu do treści, które należy uznać jedynie za „niebezpieczne”, a nie nielegalne. Na koniec w kontekście tym podmiot zauważa, że jedyną wykładnią zgodną z prawem Unii zawartą w art. 41 ust. 7 TUSMA jest taka, która ogranicza zakres jego stosowania wyłącznie do treści stanowiących czyn niezgodny z prawem. Inna interpretacja, byłaby sprzeczna z zasadą kraju pochodzenia i zakazem rozszerzania. W związku z tym sugeruje lepsze określenie zakresu regulacji poprzez wyraźne odniesienie treści objętych ograniczeniami do kategorii treści sprzecznych z włoskim prawem.

Inna strona podkreśla potrzebę poszanowania zasad prawa europejskiego jako niezbędnego narzędzia dla sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku z korzyścią dla europejskich i włoskich użytkowników, ponadto podkreśla, że, jako platforma udostępniania materiałów wideo, wprowadziła niezwykle rygorystyczne standardy reklamowe, obowiązujące wszystkich użytkowników, w tym osoby nieletnie, które to ograniczenia nakładają bardzo wysokie standardy na reklamy płatne. Podkreśla znaczenie harmonizacji jako kluczowej zasady zapewniającej, że usługi online i konsumenci będą mogli czerpać korzyści z prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego UE.

Z kolei inny podmiot podkreśla znaczenie przepisów wprowadzonych w przedmiotowym rozporządzeniu, zwłaszcza w odniesieniu do nowej procedury usuwania nielegalnych treści, która przewiduje nową możliwość interwencji zarówno bezpośrednio przez organ regulacyjny ds. łączności, w pilnych przypadkach, jak i przez organ regulacyjny państwa, w którym platforma udostępniania jest ustanowiona we wszystkich pozostałych przypadkach. Z tego powodu uważa za konieczne rozpowszechnianie rozporządzenia w jak najszerszym zakresie, również poprzez wsparcie stowarzyszeń konsumenckich, w celu zwiększenia świadomości użytkowników na temat jego treści.

Uwagi organu

W odniesieniu do obaw dotyczących koordynacji między przedmiotowym rozporządzeniem a głównymi rozporządzeniami europejskimi, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu (rozporządzenie w sprawie DSA, dyrektywa o handlu elektronicznym, dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), na wstępie należy powtórzyć, że to ustawodawca krajowy, transponując dyrektywę 2018/1808, przyznał to uprawnienie organowi w art. 41 TUSMA. W tym względzie należy zauważyć, że ustawodawca wyraźnie odniósł się do procedur przewidzianych w art. 5 dekretu ustawodawczego 70/03.

Należy również zauważyć, że projekt rozporządzenia przedłożony do konsultacji społecznych został notyfikowany Komisji Europejskiej, która, mimo że złożyła wniosek o wyjaśnienia, nie uznała go za sprzeczny z prawodawstwem UE. Ponadto, jak wskazała Komisja Europejska, przedmiotowe rozporządzenie przewiduje jedynie interwencję w niektórych przypadkach wyraźnie określonych w art. 41 ust. 7 dekretu ustawodawczego nr 208/2021 w następujących celach: „a) *ochrona małoletnich przed treściami, które mogą zaszkodzić ich fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi [...]*, b) *zwalczanie podżegania do nienawiści rasowej, seksualnej, religijnej lub etnicznej oraz naruszania godności ludzkiej oraz (c) ochrona konsumentów, w tym inwestorów*”.

Jeżeli chodzi o zastrzeżenia dotyczące zgodności z zasadą kraju pochodzenia, ponownie stwierdza się, że rozporządzenie opiera się na dyrektywie 2000/31/WE w sprawie handlu elektronicznego, zgodnie z którą każde państwo członkowskie może ograniczyć przepływ usług informacyjnych z innego państwa w odniesieniu do danej usługi społeczeństwa informacyjnego pod pewnymi warunkami. W szczególności, zgodnie z art. 3 ust. 4 tej dyrektywy, środki, jakie państwo członkowskie zamierza podjąć, muszą być: i.) konieczne z szeregu określonych powodów (porządek publiczny, ochrona zdrowia publicznego, bezpieczeństwo publiczne i ochrona konsumentów, w tym inwestorów), ii.) związane z daną usługą społeczeństwa informacyjnego, która narusza cele, o których mowa w pkt 1) lub która stwarza poważne i groźne ryzyko naruszenia, oraz iii.) proporcjonalne do tych celów. W takich przypadkach przepisy przewidują, że państwo członkowskie, przed podjęciem przedmiotowych środków i bez uszczerbku dla postępowań sądowych, w tym dochodzeń wstępnych i czynności prowadzonych w

ramach dochodzenia karnego, zwraca się najpierw do państwa członkowskiego, w którym dany podmiot ma siedzibę, o podjęcie stosownych działań, jeżeli nie podjęto środków lub jeżeli podjęte środki są nieodpowiednie, powiadamia Komisję i państwo członkowskie o zamiarze podjęcia takich środków.

Wspomniany art. 3 ust. 5 przewiduje również możliwość, w pilnych przypadkach, odstąpienia od takich warunków. W takich okolicznościach wszelkie podjęte środki muszą zostać jak najszybciej notyfikowane Komisji i państwu członkowskiemu, w którym dany podmiot ma siedzibę lub uznaje się, że ma siedzibę, wraz z uzasadnieniem pilności.

Na podstawie tych założeń Organ przyjął rozporządzenie w sprawie ochrony praw autorskich w sieciach komunikacji elektronicznej, stanowiące załącznik do uchwały nr 680/13/CONS - które reguluje również interwencje organu w przypadku przestępstw popełnionych przez podmioty mające siedzibę poza obszarem Włoch. Powyższe rozporządzenie, o czym należy pamiętać, zostało również notyfikowane Komisji Europejskiej i zostało zatwierdzone przez sąd administracyjny.

Odnosząc się w szczególności do koordynacji pomiędzy przedmiotowym rozporządzeniem a rozporządzeniem w sprawie DSA należy zauważyć, że art. 6 aktu o usługach cyfrowych (który zastąpił art. 14 dyrektywy o handlu elektronicznym) poświęcony zasadom i przepisom regulującym „przechowywanie informacji” pozostaje bez uszczerbku dla możliwości, zgodnie z systemem prawnym każdego państwa członkowskiego, zażądania przez organ sądowy lub administracyjny od usługodawcy położenia kresu naruszeniu lub jego zaprzestania.

W tym względzie należy zauważyć, jak już wskazała sama Komisja Europejska, że nowe przepisy mają zastosowanie zgodnie z ustawą o usługach cyfrowych oraz w granicach przez nią określonych. W szczególności organ, zgodnie z tym, co wyraziła Komisja Europejska, odwołuje się do motywu 38 rozporządzenia w sprawie DSA, zgodnie z którym *„nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom i udzielenia informacji podlegają przepisom chroniącym jurysdykcję państwa członkowskiego, w którym dostawca usług, do którego są one skierowane, ma siedzibę, oraz przepisom przewidującym możliwe odstępstwa od tej jurysdykcji w niektórych przypadkach, przewidzianym w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE tylko w sytuacji, gdy spełnione są warunki określone w tym artykule. Uwzględniając, że przedmiotowe nakazy dotyczą odpowiednio określonych treści i informacji niezgodnych z prawem w przypadku, gdy są one kierowane do dostawców usług pośrednich mających siedzibę w innym państwie członkowskim, co do zasady nie ograniczają one swobody świadczenia usług przez tych dostawców za granicą. Przepisy art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, w tym przepisy dotyczące konieczności uzasadnienia środków stanowiących odstępstwo od jurysdykcji państwa członkowskiego, w którym usługodawca ma siedzibę, z pewnych określonych powodów oraz przepisy dotyczące powiadamiania o takich środkach, nie mają zatem zastosowania w odniesieniu do takich nakazów”*.

W związku z tym, bez uszczerbku dla braku, na mocy art. 8 aktu o usługach cyfrowych, ogólnych obowiązków monitorowania lub aktywnego badania faktów lub okoliczności wskazujących na obecność nielegalnych działań w odniesieniu do platform cyfrowych, organ nie jest pozbawiony możliwości żądania od dostawcy usług pośrednich zapobiegania naruszeniom lub ich zaprzestania, zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia w sprawie DSA.

Ponadto, biorąc również pod uwagę rozmowy z Komisją, w celu zapewnienia maksymalnej zgodności z procedurami przewidzianymi w akcie o usługach cyfrowych, uznaje się za stosowne aby organ, działając jako koordynator usług cyfrowych dla Włoch (zgodnie z art. 15 dekretu z mocą ustawy nr. 123 z dnia 16 września 2023 r. przekształconego, ze zmianami, ustawą nr 159 z dnia 15 listopada 2023 r.), przystąpił do przekazania, zgodnie z art. 9 ust. 4 aktu o usługach cyfrowych, przyjętego nakazu wszystkim koordynatorom ds. usług cyfrowych za pośrednictwem systemu ustanowionego na mocy art. 85 aktu o usługach cyfrowych.

W sprawie definicji, o których mowa w art. 1

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

Jeden podmiot proponuje skreślenie w art. 1 lit. f) wyrażenia „z wyłączeniem tzw. gifów”, ponieważ, jak dobrze wiadomo, gify (formaty wymiany graficznej) są serią obrazów, które można zdefiniować jedynie za pomocą ich formatu i mogą trwać przez dłuższy czas do celów, o których mowa w przepisie będącym przedmiotem konsultacji. W szczególności zauważa, że nawet gify o długości 10 lub 20 sekund mogą przekazywać szkodliwe treści, a ponadto ta sama zasada stanowi, że chce pominąć czas trwania programu dla celów definicji.

Uwagi organu

W odniesieniu do sugestii usunięcia odniesienia do *gifów* z definicji programu i, bardziej ogólnie, rozszerzenia rozporządzenia również na takie obrazy, należy zauważyć, że takie sformułowanie (które wyłącza je w sposób wyraźny) zostało przewidziane bezpośrednio przez włoskiego ustawodawcę w art. 3 ust. 1 lit. g) dekretu ustawodawczego 208/2023 ze szczególnym odniesieniem do definicji „programu”. Ponadto włączenie to było wyborem dokonany podczas transpozycji dyrektywy UE 2018/1808 przez ustawodawcę włoskiego, również zgodnie z motywem 6 dyrektywy.

W sprawie subiektywnych kryteriów identyfikacji treści skierowanych do włoskiej publiczności, o których mowa w art. 3

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

W odniesieniu do kryteriów identyfikacji mających na celu ustalenie, czy treść jest skierowana do odbiorców włoskich, jeden podmiot zauważa, że są one sprzeczne z art. 41 ust. 8 i 9 ustawy ujednoliconej, a jednocześnie wydają się być ogólne i nadmiernie szerokie. Podkreśla w szczególności, że prawodawstwo pierwotne nie daje organowi uprawnień do określania kryteriów identyfikacji treści adresowanych do opinii

publicznej Włoch, zauważa w tym względzie, że art. 41 ust. 9 ustawy ujednoliconej ogranicza uprawnienia regulacyjne organu *‘procedury przyjmowania środków, o których mowa w ust. 7’*, nie wspominając o określeniu kryteriów, na podstawie których identyfikuje się treści kierowane do włoskiej publiczności. Z drugiej strony, ten sam podmiot zauważa, że zapewnienie przez ustawodawcę krajowego szeregu elementów w drodze przykładu wydaje się nakazywać, że treści kierowane do włoskiej publiczności muszą być rozpatrywane indywidualnie.

Z jeszcze innego punktu widzenia podmiot ten twierdzi, że interwencja organu nie ograniczałaby się w jego opinii do wyjaśnienia przepisów prawa pierwotnego, lecz ma nadmiernie innowacyjny charakter. Z jednej strony zauważa, że przepis, zgodnie z którym spełnienie choćby jednego z kryteriów określonych w art. 3 jest wystarczające do zakwalifikowania treści jako kierowanej do odbiorców włoskich, stoi w sprzeczności z art. 41 ust. 8 TUSMA, który z drugiej strony jedynie przykładowo wymienia szereg kryteriów. Z drugiej strony uważa, że projekt rozporządzenia wprowadza kryteria niezwiązane z zasadą pierwotną, z których niektóre, jego zdaniem, nie wydają się mieć znaczenia dla przedmiotowej oceny. W szczególności podmiot ten zauważa, że okoliczności, na podstawie których dostawca VSP generuje przychody we Włoszech lub zapewnia interfejs użytkownika w języku włoskim bądź udostępnia język włoski jako język korzystania z platformy, są nieistotne dla celów oceny, czy niektóre treści generowane przez użytkowników i przechowywane na tej platformie są skierowane do włoskiej publiczności. Zauważa natomiast, że zastosowanie kryteriów do dostawcy usług VSP działającego w różnych państwach UE w rzeczywistości spowodowałoby objęcie wszystkich treści dostępnych na platformie zakresem projektu rozporządzenia, co jest sprzeczne z samym uzasadnieniem art. 41 ust. 7 tekstu jednolitego ustawy. W związku z tym podmiot ten sugeruje skreślenie całego przepisu.

Uwagi organu

W odniesieniu do zarzutu, zgodnie z którym przepisy prawa pierwotnego nie przyznają wyraźnie organowi uprawnienia do określenia kryteriów pozwalających na ustalenie, czy audycja, wideo generowanego przez użytkownika lub handlowy przekaz audiowizualny są skierowane do włoskiej publiczności, należy przede wszystkim zauważyć, że Agcom, jako niezależny organ administracyjny odpowiedzialny za regulację i nadzór nad sektorami wchodzącymi w zakres jego kompetencji, wykonuje swoje uprawnienia w sposób funkcjonalny w celu jak najskuteczniejszego zabezpieczenia interesu publicznego leżącego u podstaw przepisów przyznających to uprawnienie. W tym sensie może przyjąć rozporządzenia lub wytyczne interpretacyjne mające na celu lepsze wyjaśnienie zakresu przepisów prawa pierwotnego. W przedmiotowej sprawie ustawodawca określił już kryteria, aczkolwiek w sposób

przykładowy, na podstawie których organ postanowił sformułować dalsze wytyczne interpretacyjne bez uszczerbku dla możliwości indywidualnej oceny danego przypadku.

Odnosząc się w szczególności do faktu, że organ uznał kryteria na żywo określone jako alternatywne i niekumulatywne w celu ustalenia, czy program, wideo generowane przez użytkowników lub handlowy przekaz audiowizualny nadawany przez dostawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim jest skierowany do włoskiej publiczności, należy zauważyć, że wybór ten opiera się właśnie na jedynie wyjaśniającym i ilustracyjnym zakresie tego wykazu.

Wreszcie, w odniesieniu do uwag dotyczących kryterium dochodów, należy przypomnieć, że kryterium to zostało wprowadzone bezpośrednio przez ustawodawcę krajowego.

W sprawie zgłoszeń do organu, o których mowa w art. 6

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

Jeden podmiot obawia się ewentualnego nakładania się postępowań przed organem z postępowaniami sądowymi dotyczącymi tych samych treści audiowizualnych. Zauważa on w szczególności, że chociaż projekt rozporządzenia przewiduje, że postępowanie przed organem nie może być wszczęte lub kontynuowane, jeżeli toczy się przed organem sądowym postępowanie dotyczące tych samych treści, w rozumieniu art. 6 ust. 4, obowiązek wstrzymania się od głosu Agcom powstaje, jego zdaniem, tylko wtedy, gdy postępowanie dotyczy tej samej treści i zostało wszczęte między tymi samymi stronami. W tym względzie zauważa, że ponieważ są to postępowania oparte na ochronie interesu publicznego, tożsamość podmiotu żądającego usunięcia określonej treści nie ma pierwszorzędного znaczenia w przeciwieństwie do tożsamości treści będącej przedmiotem danego postępowania i dostawcy VSP, który ją przechowuje. Z tego względu wnosi, że postępowanie sądowe z udziałem tego samego dostawcy VSP, ale innego kontrahenta winno w każdym przypadku skutkować pierwotnym lub późniejszym zakazem dalszego postępowania zgodnie z zasadą *ne bis in idem*.

Uwagi organu

W odniesieniu do uwag dotyczących ryzyka możliwego nakładania się postępowań przed organem z postępowaniami sądowymi dotyczącymi tych samych treści audiowizualnych, zgadzamy się z przedstawioną sugestią. W istocie, biorąc pod uwagę fakt, że postępowanie mające na celu usunięcie treści z platformy udostępniania treści wideo opiera się na ochronie interesu publicznego, przyjmuje się, że tożsamość osoby żądającej usunięcia jest nieistotna, istotna jest natomiast tożsamość treści podlegającej samemu postępowaniu.

W sprawie wstępnego postępowania wyjaśniającego przed dyrekcją, o której mowa w art. 8

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

W odniesieniu do wstępnego postępowania wyjaśniającego przed organem, a w szczególności przed właściwą dyrekcją podlegającą przepisom art. 8 projektu rozporządzenia, podmiot uważa, że terminy wstępnego postępowania wyjaśniającego przed dyrekcją są zbyt długie i sugeruje ich znaczne ograniczenie. W szczególności sugeruje, że postępowanie administracyjne powinno zostać zakończone w terminie 5 dni zamiast 30 dni i powinno zostać zawieszone maksymalnie na 5 dni w miejsce 15 dni. Ponadto, w odniesieniu do terminów na spontaniczne dostosowanie, sugeruje on 2 dni zamiast 5 dni i ewentualne przedłużenie o kolejne 3 dni zamiast 5 dni. Proponowane zmiany, jak zauważa podmiot, są konieczne, ponieważ jest to procedura mająca na celu usunięcie treści uznanych za szkodliwe dla rozwoju psychofizycznego małoletnich, godności ludzkiej i nawołujących do nienawiści, więc musi to być szybkie i skuteczne narzędzie, które można wykorzystać do ochrony tych sytuacji prawnych i interesów, zapewniając takie terminy, które umożliwią zapobieżenie poważnym i nieodwracalnym szkodom dla użytkowników i ich praw.

Z drugiej strony inny podmiot wyraża poważne wątpliwości co do ustanowienia ścisłych terminów dla dostawców platform udostępniania materiałów wideo. W szczególności zauważa, że wskazanie bezwzględnych i sztywnych terminów byłoby sprzeczne z podejściem europejskiego prawodawcy, który, zarówno w dyrektywie o handlu elektronicznym, jak i w rozporządzeniu w sprawie DSA – a w szczególności w art. 9 poświęconym nakazom mającym na celu przeciwdziałanie nielegalnym treściom wydanych przez krajowe organy sądowe lub administracyjne, unikał wprowadzania z góry ustalonych terminów właśnie po to, by pozostawić przestrzeń na indywidualną ocenę, również na podstawie charakteru treści i innych okoliczności faktycznych, tak by umożliwić dokładniejsze wyważenie interesów i ograniczenia zagrożeń dla wolności wypowiedzi w Internecie. Proponuje zatem usunięcie wszelkich odniesień do konkretnych terminów dla dostawców usług VSP przewidzianych w art. 8 projektu rozporządzenia oraz utrzymanie, zgodnie z przepisami art. 9 rozporządzenia w sprawie DSA, ogólnego odniesienia do przyjęcia wymaganych środków „bez zbędnej zwłoki”. Ten sam podmiot zauważa, że zgodnie z art. 8 ust. 5, Agcom ma obowiązek zamknąć postępowanie tylko w sytuacji, gdy wnioskodawca wszczyna postępowanie sądowe. Z drugiej strony zwraca uwagę na brak przepisu dla dostawcy pragnącego wszcząć postępowanie sądowe przeciwko użytkownikowi, który zamieścił na platformie treści rzekomo naruszające prawo. W związku z tym sugeruje, że należy to odpowiednio zmienić.

Uwagi organu

W odniesieniu do wniosku o skrócenie terminów przewidzianych w tej procedurze należy zauważyć, że zostały one określone poprzez odpowiednią równowagę między różnymi zainteresowanymi interesami z zachowaniem dbałości o zapewnienie

skutecznej ochrony użytkowników zgodnie z gwarancjami proceduralnymi i uwzględniając potrzebę przeprowadzenia przez organ niezbędnych dochodzeń. W związku z tym, odwołując się do tego, co zostało już odnotowane w odniesieniu do terminów wyznaczonych dostawcom usług udostępniania wideo na przystąpienie do usuwania, należy zauważyć, że określone tutaj terminy są terminami nieobowiązkowymi, funkcjonalnymi w celu zapewnienia pewności w działaniach administracyjnych.

Jednakże, w świetle uwag poczynionych przez różne strony zaangażowane w konsultacje oraz w celu zapewnienia skuteczności i efektywności działań administracyjnych, terminy zakończenia czynności weryfikacyjnych poprzedzających dochodzenie zostały skrócone z dwunastu do pięciu (zgodnie z art. 5 ust. 4). Podobnie w przypadku spontanicznego dostosowania przez dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo, o którym mowa w art. 8 ust. 3, na podstawie tego, co przewiduje również rozporządzenie w sprawie zwalczania piractwa internetowego (rezolucja 680/13/CONS wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami), przewidziano, że postępowanie zakończy się decyzją o zamknięciu sprawy przez dyrektora. Właściwy organ zbiorowy jest okresowo informowany o przygotowanych w ten sposób zgłoszeniach.

W odniesieniu do terminów postępowania, w świetle otrzymanych uwag i uwzględniając, w niektórych przypadkach, potrzebę postępowania w drodze uzyskania informacji przydatnych do działań administracyjnych, uznaje się za właściwe wyraźne określenie w art. 11, że wszelkie wnioski o udzielenie informacji zawieszają, w razie konieczności, terminy postępowania na mocy art. 8. Wreszcie, w odniesieniu do terminu zakończenia postępowania w świetle otrzymanych uwag oraz w celu zapewnienia skuteczności i efektywności działań administracyjnych, odpowiednie terminy zostały skrócone z 30 do 15.

W sprawie ostatecznych środków, o których mowa w art. 9

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

W odniesieniu do przepisu dotyczącego ostatecznych środków, jakie mogą zostać przyjęte przez organ, dwa podmioty uznają terminy określone w art. 9.2 projektu rozporządzenia za niezwykle wiążące dla realizacji przez dostawcę platform udostępniania materiałów wideo środka organu (usunięcie treści), ponieważ zachęcałoby to do nadmiernego usuwania potencjalnie legalnych treści, a w każdym razie byłoby sprzeczne z zasadami określonymi w akcie o usługach cyfrowych. Zauważają w szczególności, że akt o usługach cyfrowych nie przewidywał z góry określonych terminów usuwania treści, ponieważ groziłoby to podważeniem wolności wypowiedzi i nie pozwoliłoby na uznanie różnic pomiędzy różnymi rodzajami treści. Wreszcie, wskazują oni, że zapewnienie terminów mających zastosowanie wyłącznie na poziomie krajowym podważyłoby cel aktu o usługach cyfrowych, jakim jest

ustanowienie zharmonizowanych ram dla regulacji treści i groziłoby niepewnością prawną dla firm działających w Europie. W związku z tym sugerują one usunięcie z projektu rozporządzenia przepisu dotyczącego terminów usuwania treści i dostosowanie go do ducha i litery aktu o usługach cyfrowych, zgodnie z którymi dostawcy usług pośrednich muszą podjąć działania następcze w związku z nakazem usunięcia treści „bez zbędnej zwłoki.”

Jeden z podmiotów, odnosząc się konkretnie do wydanego przez organ nakazu dla dostawcy usług udostępniania treści (zgodnie z art. 9 ust. 2 projektu rozporządzenia), sugeruje, aby treści były identyfikowane za pomocą adresu URL w celu zapewnienia jednoznacznej identyfikacji. W tym względzie, odwołując się do przepisów art. 9 rozporządzenia w sprawie DSA (zgodnie z którym „Państwa członkowskie zapewniają, aby nakaz, o którym mowa w ust. 1, przekazany dostawcy spełniał co najmniej następujące warunki: a) nakaz zawiera następujące elementy: [...] iv) jasne informacje umożliwiające dostawcy usług pośrednich identyfikację i zlokalizowanie danych treści naruszających prawo, takie jak dokładny adres URL oraz, w razie potrzeby, informacje dodatkowe) podmiot zauważa, że adres URL jest jedynym sposobem jednoznacznego zidentyfikowania dokładnej elektronicznej lokalizacji treści objętych środkami organu oraz umożliwienia dostawcy usług udostępniania materiałów wideo jej oceny i natychmiastowego podjęcia odpowiednich środków.

Podmiot uważa, że środek, który organ może przyjąć zgodnie z art. 9 projektu rozporządzenia, jest zbyt ogólny i szeroki („wszelkie środki, w tym usunięcie, które uniemożliwi włoskiemu społeczeństwu dostęp do treści uznanych za sprzeczne z celami określonymi w art. 4”), ten sam podmiot zauważa, że tak szeroki zakres może prowadzić do nadmiernie uciążliwych, nieproporcjonalnych lub arbitralnych nakazów, takich jak na przykład obowiązki w zakresie monitorowania (wyraźnie zakazane przez dyrektywę o handlu elektronicznym, dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych i rozporządzenie w sprawie DSA) lub obowiązki w zakresie blokowania, które nie są współmierne do skali naruszenia (np. blokowanie całych kanałów w przypadku ograniczonych lub drobnych naruszeń), lub obowiązki, które są technicznie niewykonalne (ze szkodą dla tego samego celu, jaki przyświeca TUSMA). Ponadto projekt rozporządzenia nie zawiera szczegółowego wskazania elementów, jakie musi zawierać nakaz ograniczający wydany przez organ, co stanowi naruszenie zasady pewności prawa. Zdaniem tego podmiotu, nakazy takie winny zawierać te same elementy, jakie przewidziano w art. 9 rozporządzenia w sprawie DSA, w tym pełne uzasadnienie wyjaśniające, dlaczego informacje stanowiłyby nielegalne treści, poprzez odniesienie do jednego lub kilku konkretnych przepisów prawa Unii lub prawa krajowego zgodnego z tym prawem.

Uwagi organu

W odniesieniu do uwag uczestników konsultacji dotyczących określenia konkretnych terminów realizacji danego środka przez dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo powtarza się to, co zostało stwierdzone powyżej. W szczególności, ponieważ terminy mają jedynie charakter porządkowy, a nie bezwzględny, za właściwe uznaje się utrzymanie zapisów dokumentu przedłożonego do konsultacji. Ponadto należy powtórzyć, że nie wydaje się to sprzeczne ze sformułowaniem użytym przez prawodawcę europejskiego w rozporządzeniu w sprawie DSA, biorąc pod uwagę jego dobrowolny charakter.

W odniesieniu do wymogu wskazania dokładnego adresu URL treści w nakazie, a także w świetle tego, co zauważyła Komisja Europejska, za właściwe uznaje się zapewnienie, aby nakaz przekazywany dostawcom platform udostępniania materiałów wideo spełniał warunki określone w art. 9 ust. 2 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia w sprawie DSA, odnoszące się do włączenia jasnych informacji, takich jak jeden lub więcej dokładnych adresów URL oraz, w razie potrzeby, dodatkowych informacji, umożliwiających dostawcy platformy udostępniania materiałów wideo zidentyfikowanie i zlokalizowanie przedmiotowych treści nielegalnych. Ponadto, biorąc pod uwagę szczególne minimalne warunki, jakie muszą spełniać nakazy administracyjne, aby zobowiązać dostawców usług pośrednich do informowania właściwych organów o działaniach następczych podjętych w związku z takimi nakazami, jak wskazała Komisja, rozporządzenie stanowi, że nakazy są przekazywane zgodnie ze wskazaniami określonymi w art. 9 ust. 2 lit. c) aktu o usługach cyfrowych.

W odniesieniu do obaw zgłaszanych przez podmiot co do treści nakazu wydawanego przez organ platformie udostępniania materiałów wideo należy zauważyć, że w każdym przypadku są to nakazy dokładne i konkretne. Jak wiadomo, art. 8 rozporządzenia w sprawie DSA zakazuje przyjmowania ogólnych obowiązków w zakresie monitorowania lub aktywnych obowiązków w zakresie ustalania faktów. Z drugiej jednak strony art. 6 tego samego rozporządzenia pozostaje bez uszczerbku dla możliwości żądania od usługodawcy, zgodnie z systemem prawnym państwa członkowskiego, przez organ sądowy lub administracyjny zapobieżenia naruszeniu lub położenia mu kresu, tak jak w niniejszej sprawie. W odniesieniu do obaw dotyczących nieproporcjonalności nakazu, należy przypomnieć, że nakaz, będąc wyrazem władzy administracyjnej, skutkuje przyjęciem aktu administracyjnego, który musi być nie tylko uzasadniony, ale także proporcjonalny do zamierzonego celu. Ponadto należy zauważyć, że wszystkie środki podejmowane przez organ mogą być zaskarżone przed właściwym sędzią.

Wreszcie, aby zapewnić maksymalną przejrzystość i harmonizację z procedurami określonymi w akcie o usługach cyfrowych, wprowadzono przepis dotyczący przekazywania nakazu wydanego wobec dostawcy usług internetowych koordynatorom ds. usług cyfrowych pozostałych państw członkowskich zgodnie z art. 9 ust. 4 aktu o usługach cyfrowych.

W sprawie procedury zgłaszania właściwemu organowi krajowemu, o której mowa w art. 10

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

Jeden z podmiotów docenia procedurę zaproponowaną w projekcie rozporządzenia, która przewiduje powiadomienie Komisji Europejskiej i właściwego organu krajowego, tj. państwa członkowskiego, w którym dostawca platformy udostępniania materiałów wideo ma siedzibę (lub w którym uznaje się, że ma siedzibę). Zauważa jednak, że terminy określone w rozporządzeniu, a w szczególności w art. 10 ust. 2 projektu rozporządzenia dotyczącego koordynacji działań Agcom z właściwym organem krajowym w państwie członkowskim, w którym usługodawca ma siedzibę, są nadmiernie rygorystyczne. Proponuje w związku z tym odniesienie do sformułowania użytego w protokole ustaleń ERGA, w którym użyto wyrażenia „bez zbędnej zwłoki” zamiast precyzyjnego wskazania terminu, w jakim należy udzielić odpowiedzi.

Z drugiej strony inny podmiot zauważa, że przewidziane w nim terminy interwencji są nadmierne i mogą spowodować, że interwencja włoskiego organu lub organu zagranicznego będzie opóźniona, a przez to nieskuteczna. W związku z tym proponuje włączenie uproszczonej procedury współpracy pomiędzy obydwoma organami wraz z wprowadzeniem uprawnień tymczasowych, które *„w okolicznościach szczególnego potwierdzenia szkodliwości treści będących przedmiotem dochodzenia, mają na celu ich zapobiegawcze usunięcie do czasu określenia postępowania.”*

Uwagi organu

W odniesieniu do obaw wyrażonych przez niektórych uczestników konsultacji należy zauważyć, że terminy określone w projekcie należy rozumieć jedynie jako terminy nieobowiązkowe a nie bezwzględne. W tym względzie nie uważamy za wskazane przyjęcie sugestii odnośnie zastosowania takiego samego sformułowania, jakie jest przewidziane w rozporządzeniu w sprawie DSA, ponieważ włączenie terminu, choćby nieobowiązkowego, zapewnia większą pewność działania organu w interesie wszystkich zaangażowanych stron.

Ponadto w odniesieniu do procedury współpracy między organami różnych państw członkowskich, zgodnie z uwagami Komisji dotyczącymi wydawania środków przeciwko dostawcy transgranicznemu w rozumieniu art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym, uznaje się za właściwe doprecyzowanie w rozporządzeniu, że wszelkie informacje przekazywane organom innych państw członkowskich i Komisji w kontekście powiadomienia właściwego organu krajowego odbywa się za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym na potrzeby współpracy administracyjnej, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012 (system IMI).

W sprawie nadzoru sankcjonującego, o którym mowa w art. 12

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

Jeden z podmiotów sugeruje wyrażnie, że w przypadku zaistnienia spraw objętych przedmiotowym rozporządzeniem nie można nałożyć administracyjnych kar pieniężnych, ponieważ art. 41 ustawy ujednoliconej nie przyznaje żadnych uprawnień do nakładania sankcji na dostawców usług udostępniania materiałów wideo mających siedzibę w innym państwie członkowskim. Potwierdza to również art. 41 ust. 13 ustawy ujednoliconej, który stanowi, że: „*[w] przypadku naruszenia art. 41 i 42 przez dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo z siedzibą w innym państwie członkowskim organ może przesłać odpowiednie sprawozdanie krajowemu organowi regulacyjnemu tego państwa członkowskiego.*” Proponuje zatem skreślenie art. 12 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia lub aby przepisy tego rozporządzenia mające zastosowanie do sankcji zostały precyzyjnie przywołane z uwzględnieniem braku jakichkolwiek uprawnień do nakładania sankcji ze strony organu.

Uwagi organu

W odniesieniu do wniosku o skreślenie odwołania do regulaminu postępowania dotyczącego kar administracyjnych i zobowiązań organu należy zauważyć, że rozpatrywane rozporządzenie jest rozporządzeniem proceduralnym, które nie wprowadza nowych i odmiennych kar niż przepisy prawa pierwotnego. W każdym przypadku organ może wszcząć postępowanie zgodnie z art. 1 ust. 31 ustawy 249/1997 w sytuacji niezastosowania się do wydanego nakazu.

W sprawie wejścia rozporządzenia w życie

Główne stanowiska zaangażowanych podmiotów

Jeden z podmiotów sugeruje wyznaczenie terminu od momentu publikacji rozporządzenia, po którym wejdzie ono dopiero w życie. Ma to na celu umożliwienie dostawcom platform udostępniania materiałów wideo dostosowanie się do zawartych w rozporządzeniu przepisów.

Uwagi organu

Przychylając się do złożonego wniosku, na który wyrażamy zgodę, również ze względu na dostosowanie niezbędne do zapewnienia terminowego wykonania nakazów usunięcia nielegalnych treści przez dostawców platform udostępniania materiałów wideo, organ przewiduje termin 30 dni na wejście w życie rozporządzenia.

UZNANO ponadto, że przedmiotowe rozporządzenie należy uzupełnić o wyżej wymienione uwagi, ze szczególnym odniesieniem do rozporządzenia (UE) 2022/2065

AUTORITÀ PER LE
GARANZIE NELLE
AGCOM COMUNICAZIONI

(akt o usługach cyfrowych) oraz do systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym do celów współpracy administracyjnej (system IMI), a także wprowadzić pewne formalne wyjaśnienia i zmiany w celu zapewnienia większej jasności proceduralnej do celów prowadzenia postępowania wyjaśniającego i zarządzania powiadomieniami przez organ,

UWZGLĘDNIAJĄC zatem, w świetle uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych przez zainteresowane strony oraz uwag Komisji Europejskiej, konieczność wprowadzenia zmiany i uzupełnienia projektu rozporządzenia przedłożonego do konsultacji w zakresie i z powodów określonych powyżej,

PO ZAPOZNANIU SIĘ ze sprawozdaniem Przewodniczącego;

WYDAJE NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE

Jeden artykuł

1. Niniejszym zatwierdza się rozporządzenie „*wdrażające art. 41 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 208 z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników lub handlowych przekazów audiowizualnych skierowanych do społeczeństwa włoskiego i przekazywanych przez platformę udostępniania materiałów wideo, której dostawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim*”, zawarte w załączniku A do niniejszej rezolucji i stanowiące jej integralną część.

Niniejsza uchwała może zostać zaskarżona w ciągu sześćdziesięciu dni od jej publikacji do Regionalnego Sądu Administracyjnego Lacjum.

Niniejsza rezolucja zostaje opublikowana na stronie internetowej organu i wchodzi w życie 30 dni po jej publikacji.

Rzym, 22 listopada 2023 r.

PRZEWODNICZĄCY
Giacomo Lasorella

W celu poświadczenia zgodności decyzji
SEKRETARZ GENERALNY
Giulietta Gamba

AUTORITÀ PER LE
GARANZIE NELLE
COMUNICAZIONI

Załącznik A do uchwały nr 298/23/CONS

ROZPORZĄDZENIE WDRAŻAJĄCE ART. 41 UST. 9 DEKRETU USTAWODAWCZEGO NR 208 Z DNIA 8 LISTOPADA 2021 R. W SPRAWIE PROGRAMÓW, FILMÓW VIDEO GENEROWANYCH PRZEZ UŻYTKOWNIKÓW LUB HANDLOWYCH PRZEKAZÓW AUDIOWIZUALNYCH SKIEROWANYCH DO SPOŁECZEŃSTWA WŁOSKIEGO I PRZEKAZYWANYCH PRZEZ PLATFORMĘ UDOSTĘPNIANIA MATERIAŁÓW VIDEO, KTÓREJ DOSTAWCA MA SIEDZIBĘ W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

CZĘŚĆ I

Artykuł 1

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia określono następujące definicje:
  - a) „TUSMA” oznacza dekret ustawodawczy nr 208 z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie „Wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku”;
  - b) „Dekret ustawodawczy” oznacza Dekret nr 70 z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie „Wdrożenia dyrektywy 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego”;
  - c) „Usługodawca”: dostawca usług społeczeństwa informacyjnego lub osoba fizyczna, prawna lub nieuznane stowarzyszenie świadczące usługę społeczeństwa informacyjnego rozumianą jako usługa, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. b ustawy nr 317 z dnia 21 czerwca 1986 r. zmienionej dekretem ustawodawczym nr 223 z dnia 15 grudnia 2017 r. z późniejszymi zmianami;

- d) „Usługa platformy udostępniania materiałów wideo” jest definiowana jako „usługa w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w przypadku której głównym celem usługi, jej elementem wyróżniającym lub podstawową funkcjonalnością jest dostarczanie programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników, lub obu tych elementów, skierowanych do ogółu społeczeństwa, za które dostawca platformy wymiany wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. i których organizacja jest określona przez dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo, w tym za pomocą środków zautomatyzowanych lub algorytmów, w szczególności poprzez wyświetlanie, oznaczanie i sekwencjonowanie”;
- e) „Dostawca platformy udostępniania materiałów wideo” oznacza osobę fizyczną lub prawną, świadczącą usługę platformy udostępniania materiałów wideo;
- f) „Program” oznacza serię animowanych obrazów, z dźwiękiem lub bez, z wyłączeniem tzw. *gifów*, stanowiącą pojedynczy element, niezależnie od czasu trwania, w ramach harmonogramu lub katalogu ustalonego przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy fabularne, klipy wideo, wydarzenia sportowe, komedie sytuacyjne (sitcomy), filmy dokumentalne, programy dla dzieci i dramaty oryginalne;
- g) „Wideo wygenerowane przez użytkownika” oznacza serię animowanych obrazów, z dźwiękiem lub bez, które stanowią pojedynczy element, niezależnie od jego czasu trwania, stworzone przez użytkownika i przesłane na platformę udostępniania materiałów wideo przez tego lub innego użytkownika;
- h) „Handlowy przekaz audiowizualny” oznacza obrazy, z dźwiękiem lub bez, przeznaczone do promowania, bezpośrednio lub pośrednio, towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą, obejmujące między innymi reklamę telewizyjną, sponsoring, promocję telewizyjną, zakupy telewizyjne i lokowanie produktu, umieszczane lub towarzyszące w programie lub filmie wideo generowanym przez użytkownika za opłatą lub innym wynagrodzeniem lub w celach autopromocyjnych;
- i) „Konsument” oznacza każdą osobę fizyczną działającą w celach innych niż jej działalność handlowa, gospodarcza, rzemieślnicza lub zawodowa;
- j) „Użytkownik” oznacza: osobę fizyczną lub prawną, która zamieszcza na platformie udostępniania materiałów wideo treści, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. g) i h)

TUSMA, a mianowicie osobę fizyczną, która korzysta z treści dostępnych za pośrednictwem platformy udostępniania materiałów wideo.

- k) „Inwestor” oznacza: klienta detalicznego lub inwestora detalicznego w rozumieniu dekretu legislacyjnego nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w sprawie skonsolidowanej ustawy o finansach, tj. klienta lub inwestora, który nie jest klientem lub inwestorem profesjonalnym;
- l) „Koordynator ds. usług cyfrowych w miejscu prowadzenia działalności” oznacza: koordynatora ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym znajduje się główna siedziba dostawcy usług pośredniczących lub w którym zamieszkuje lub ma siedzibę jego przedstawiciel prawny,
- m) „Organ”: organ regulacyjny ds. łączności;
- n) „Organ Zbiorowy” oznacza radę organu;
- o) „Dyrekcja” i „dyrektor” oznaczają: odpowiednio, Dyрекcję ds. Usług Cyfrowych organu i dyrektora *pro-tempore* (tymczasowego);
- p) „Biuro” oznacza jednostkę organizacyjną drugiego szczebla;
- q) „Właściwy organ krajowy”: organ administracyjny lub koordynator ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym dostawca platformy udostępniania materiałów wideo ma siedzibę lub uznaje się, że ma siedzibę i który jest właściwy w sprawach regulowanych niniejszym rozporządzeniem;
- r) „Osoba odpowiedzialna za postępowanie” oznacza kierownika lub urzędnika, który, zgodnie z zasadami organizacji i funkcjonowania organu, jest odpowiedzialny za prowadzenie czynności dochodzeniowych i wypełnianie wszelkich innych obowiązków związanych z procedurą, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu;
- s) „Sieci łączności elektronicznej” oznaczają: sieci zdefiniowane w art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r.;
- t) „Rozporządzenie w sprawie sankcji” oznacza: Załącznik A do decyzji nr 410/14/CONS w sprawie „Regulaminu nakładania kar administracyjnych i zaciągania zobowiązań”, ostatnio zmienionej i uzupełnionej Decyzją nr 697/20/CONS,

- u) „Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych” oznacza: Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r.
- v) „Rozporządzenie w sprawie DSA” lub „DSA”: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych).
- w) „ERGA” oznacza Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych, ustanowioną uchwałą C(2014) 462 Komisji Europejskiej z dnia 3 lutego 2014 r.
- x) „Protokół ustaleń” oznacza dokument przyjęty przez ERGA w dniu 3 grudnia 2020 r. w celu ustanowienia ram współpracy i wymiany informacji między jej członkami w celu zharmonizowanego stosowania dyrektywy AVMS.
- y) „System IMI”: system wymiany informacji na rynku wewnętrznym na potrzeby współpracy administracyjnej, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012, jest obecnie systemem stosowanym do powiadomień na mocy art. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym.

ROZDZIAŁ I

Zakres

Artykuł 2

Zasady ogólne

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 41 ust. 1, 2, 3, 4, 5 i 6 TUSMA, niniejsze rozporządzenie reguluje procedurę ograniczania, na mocy nakazu organu, swobodnego przepływu programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników i handlowych przekazów audiowizualnych przekazywanych przez platformę udostępniania materiałów wideo, której dostawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim, skierowanych do społeczeństwa włoskiego, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 3.
2. Organ podejmuje środki, o których mowa w ust. 1 w przypadku gdy są one:

- a) niezbędne w odniesieniu do celów, o których mowa w art. 4
oraz
- b) proporcjonalne do tych celów.

Artykuł 3

Subiektywne kryteria identyfikacji

1. W celu ustalenia, czy program, wygenerowany przez użytkownika film wideo lub handlowy przekaz audiowizualny, przekazywany przez dostawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim jest skierowany do społeczeństwa włoskiego, musi być spełnione co najmniej jedno z następujących kryteriów:

- a) przeważające użycie języka włoskiego w programie, filmie wideo wygenerowanym przez użytkowników lub w handlowym przekazie audiowizualnym, który ma zostać poddany ocenie w odniesieniu do dźwięku, napisów lub użycia włoskiego języka migowego;
- b) posługiwanie się językiem włoskim w ramach usługi platformy udostępniania materiałów wideo, które należy ocenić pod kątem obecności elementów tekstowych w języku włoskim w interfejsie użytkownika, a także dostępności funkcji wielojęzycznej obejmującej język włoski;
- c) osiągnięcie przez usługę platformy udostępniania materiałów wideo lub programu, filmu wideo wygenerowanego przez użytkownika lub przekazu handlowego znacznej średniej miesięcznej liczby unikalnych użytkowników na terytorium Włoch na podstawie danych dostarczonych przez podmioty o najwyższej reprezentatywności całego sektora referencyjnego, również w świetle procesów konwergencji multimedialnej, których organizacja jest również zgodna z zasadami statusu osoby trzeciej, autonomii i niezależności;
- d) osiągnięcie przez dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo przychodów uzyskanych we Włoszech, nawet jeżeli zostały uwzględnione w sprawozdaniach finansowych spółek z siedzibą za granicą.

Artykuł 4

Cel interwencji

1. Zgodnie z art. 41 ust. 7 i 8 TUSMA swobodny przepływ programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników i handlowych przekazów audiowizualnych przekazywanych przez platformę udostępniania materiałów wideo, o której mowa w art. 2 ust. 1, może być ograniczony na mocy uchwały organu w następujących celach:

- a) ochrona małoletnich przed treściami, które mogą być szkodliwe dla ich rozwoju fizycznego, psychicznego lub moralnego zgodnie z art. 38 ust. 1 TUSMA;
  - b) zwalczanie podżegania do nienawiści rasowej, seksualnej, religijnej lub etnicznej oraz przeciwko pogwałceniu godności ludzkiej;
  - c) ochrona konsumentów, w tym inwestorów, w rozumieniu TUSMA.
2. Do celów poprzedniego ustępu organ podejmuje działania:
- a) bezzwłocznie i bezpośrednio, zgodnie z art. 7 ust. 4 zdanie pierwsze, jeżeli na zakończenie wstępnego dochodzenia, o którym mowa w art. 5, stwierdza się pilność sprawy w rozumieniu art. 5 ust. 4 *dekretu ustawodawczego* w związku z pojawieniem się faktów lub okoliczności stanowiących poważne, bezpośrednie i nieodwracalne naruszenie praw użytkowników;
  - b) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10, zgodnie z przepisami art. 7 ust. 4 zdanie drugie, w przypadkach gdy nie stwierdzono pilności sprawy w rozumieniu poprzedniego punktu a).

ROZDZIAŁ II

Procedura przyjmowania środków ograniczających

Artykuł 5

Uzgodnienia interwencyjne i działania poprzedzające dochodzenie

1. Dyrekcja, z urzędu lub po powiadomieniu strony, prowadzi niezbędne kontrole w celu sprawdzenia, czy treści skierowane do społeczeństwa włoskiego są niezgodne z całami określonymi w art. 4.
2. Dyrekcja gromadzi wszystkie niezbędne elementy, w tym poprzez inspekcje, wnioski o udzielenie informacji i dokumentów, przesłuchania i sprawozdania.
3. W celu realizacji działań nadzorczych Dyrekcja może skorzystać ze wsparcia grupy redakcyjnej Radiofonii i Telewizji, części Zespołu Specjalnego ds. Towarów i Usług Policji Finansowej i Sekcji Policji Pocztowej i Łączności Policji Państwowej zgodnie z podpisanymi z organem protokołami ustaleń.
4. Czynności weryfikacyjne poprzedzające dochodzenie są realizowane, z zastrzeżeniem szczególnych i uzasadnionych wymogów, w terminie 5 dni od momentu uzyskania przez Dyrekcję formalnej wiedzy na temat zdarzenia.

Articolo 6

Przekazywanie zgłoszeń do organu

1. Każda osoba może zgłosić organowi rozpowszechnianie programów, filmów wideo generowanych przez użytkowników i handlowych przekazów audiowizualnych przekazywanych przez platformę udostępniania materiałów wideo, o której mowa w art. 2 ust. 1, jeżeli uzna, że ich treść jest sprzeczna z celami wskazanymi w art. 4.
2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, składa wykorzystując i wypełniając w całości, pod karą nieprzyjęcia, wniosku według wzoru dostępnego na stronie internetowej organu podając w szczególności:
  - a) dane osobowe osoby zgłaszającej: imię, nazwisko i adres lub miejsce zamieszkania, lub nazwa, przedstawiciel prawny i siedziba w przypadku osób prawnych;
  - b) nazwa dostawcy danej platformy udostępniania materiałów wideo;
  - c) treści, które uznaje się za niezgodne z prawem na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym wszystkie istotne elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację oraz, w miarę możliwości, osobę, która przesłała te treści na platformę udostępniania materiałów wideo;
  - d) wszelkie dalsze informacje istotne dla oceny zgłoszonego zachowania, kopię wszelkich zgłoszeń już przekazanych dostawcy usług udostępniania filmów wideo wraz z ich wynikiem, jak również kopię wszelkiej korespondencji.
  - e) powody uzasadniające wniosek i interes, jaki został naruszony poprzez rozpowszechnianie danych treści;
3. Jeżeli zgłoszenie nie zawiera elementów, o których mowa w ust. 2 powyżej, Dyrekcja, wykonując swoje uprawnienia, może w każdym przypadku wszcząć dochodzenie z urzędu, jeżeli na podstawie pobieżnej analizy otrzymanej dokumentacji uzna, iż spełnione są warunki podjęcia środka, o którym mowa w art. 9.
4. Postępowanie przed organem nie może być prowadzone, jeżeli w tej samej sprawie toczy się postępowanie przed organem sądowym.
5. Otrzymane zgłoszenia mogą być grupowane w odniesieniu do przedmiotu, interesu, który doznał uszczerbku lub platformy, której dotyczą, i mogą być rozpatrywane łącznie. W takim przypadku termin, o którym mowa w art. 5 ust. 4, biegnie od otrzymania ostatniego zgłoszenia.

Articolo 7

Wynik działań poprzedzających dochodzenie

1. Dyrekcja, w terminie, o którym mowa w art. 5 ust. 4, administracyjnie zamyka

zgłoszenia, które:

- a) nie mogą być przyjęte ze względu na niespełnienie wymogów określonych w art. 6 ust. 2 lub brak istotnych informacji;
  - b) nie mogą być przyjęte na podstawie art. 6 ust. 4 lub ze względu na zaprzestanie domniemanego naruszenia;
  - c) nie mogą być przyjęte, ponieważ nie są objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia;
  - d) są w oczywisty sposób bezzasadne jako ewidentnie pozbawione przesłanek faktycznych i prawnych uzasadniających uznanie ich za naruszenie, w tym w odniesieniu do uprawnień organu.
2. Dyrekcja powiadamia zgłaszającego o zgłoszeniach dokonanych zgodnie z ust. 1 lit. a), b), c) i d).
  3. Co trzy miesiące Dyrekcja informuje Organ Zbiorowy o wszczętych lub zamkniętych postępowaniach.
  4. Dyrektor, po otrzymaniu wniosku właściwego organu zawierającego dokładny opis faktów i ocenę zaistnienia pilnej sytuacji w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a), z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w art. 5 ust. 4, wszczyna postępowanie zgodnie z art. 8 ust. 1. Jeżeli dyrektor nie uzna, że zachodzi sytuacja nagła w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) i pod warunkiem że nie zarządzi on zamknięcia sprawy zgodnie z ust. 1, przekazuje wyniki czynności poprzedzających dochodzenie w terminie, o którym mowa w art. 5 ust. 4, Organowi Zbiorowemu w celu podjęcia decyzji, o których mowa w art. 10 ust. 1.

Artykuł 8

Procedura dochodzeniowa przed Dyrekcją

1. Dyrekcja powiadamia o wszczęciu postępowania dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo w punkcie kontaktowym wyznaczonym dla Włoch, jeżeli został on wskazany zgodnie z art. 12 rozporządzenia DSA, lub w jego siedzibie. Postępowanie zostaje zakończone w terminie 15 dni od daty powiadomienia z zastrzeżeniem ewentualnego zawieszenia, nie dłuższego jednak niż 15 dni, w celu przeprowadzenia szczegółowych i uzasadnionych badań.
2. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania zawiera identyfikację programu, wideo wygenerowanego przez użytkownika lub handlowego przekazu audiowizualnego, co do którego istnieje domniemanie, że jest sprzeczny z interesami i celami, o których mowa w art. 4, zestawienie faktów i wyników przeprowadzonych dochodzeń, wskazanie właściwego organu i osoby odpowiedzialnej za postępowanie, a także

termin składania pism procesowych i zakończenia postępowania rozpoczynającego się od zawiadomienia.

3. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, Dyrekcja informuje dostawcę platformy udostępniania materiałów wideo o tym, że może on dobrowolnie dostosowywać się do wniosku w ciągu 5 dni od zawiadomienia o wszczęciu postępowania, informując o tym Dyrekcję, która nakazuje administracyjne zamknięcie postępowania.
4. Z wyjątkiem przypadku dobrowolnego dostosowania, o którym mowa w ust. 3, Dyrekcja, po zakończeniu wstępnego dochodzenia, przekazuje dokumentację Organowi Zbiorowemu, wraz z propozycją archiwizacji lub podjęcia środków, o których mowa w art. 41 ust. 7 TUSMA.
5. Jeżeli w toku postępowania zgłaszający skieruje tę samą sprawę do organu sądowego, niezwłocznie informuje o tym Dyrekcję. W takim przypadku Dyrektor zapewnia złożenie wniosku drogą administracyjną.

Artykuł 9

Działania końcowe

1. Organ Zbiorowy zamyka postępowanie, jeżeli uzna, że warunki określone w art. 2 ust. 2 nie zostały spełnione.
2. Jeżeli warunki określone w art. 2 ust. 2 będą spełnione, Organ Zbiorowy nakazuje dostawcy platformy udostępniania materiałów wideo podjęcie wszelkich środków, w tym usunięcie, które uniemożliwi włoskiemu społeczeństwu dostęp do treści uznanych za sprzeczne z celami określonymi w art. 4.
3. Nakaz, o którym mowa w ust. 2 powyżej, zawiera jasne informacje umożliwiające dostawcy platformy udostępniania materiałów wideo identyfikację i lokalizację danych nielegalnych treści, takich jak co najmniej jeden dokładny adres URL oraz, w razie potrzeby, dodatkowe informacje, zgodnie z przepisami art. 9 ust. 2 lit. a) ppkt (iv) aktu o usługach cyfrowych, oraz jest przekazywany zgodnie ze wskazaniem, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. c) aktu o usługach cyfrowych.
4. Nakaz jest realizowany niezwłocznie, a w każdym przypadku w terminie 3 dni od daty powiadomienia.
5. O środkach, o których mowa w ust. 2, powiadamia się niezwłocznie, a w każdym przypadku nie później niż w terminie 3 dni od powiadomienia, Komisję Europejską i właściwy organ administracyjny w państwie członkowskim, w którym dostawca

ma siedzibę lub uznaje się, że ma siedzibę, wraz z uzasadnieniem pilności sprawy, a także wszystkich koordynatorów ds. usług cyfrowych zgodnie z art. 9 ust. 4 DSA.

ROZDZIAŁ III

Procedura składania sprawozdań właściwemu organowi krajowemu

Artykuł 10

Składanie sprawozdań właściwemu organowi krajowemu

1. Organ Zbiorowy, po zbadaniu dokumentów i dokonaniu oceny sprawozdania przedłożonego zgodnie z art. 7 ust. 4 zdanie drugie, o ile nie uzna, że spełnione są warunki archiwizacji lub, w przypadku spraw pilnych, wszczęcia postępowania zgodnie z art. 8, nakazuje niezwłoczne przekazanie dokumentów właściwemu organowi krajowemu w państwie członkowskim, w którym dostawca ma siedzibę lub w którym uznaje się, że ma siedzibę, uruchamiając odpowiednie procedury współpracy między państwami członkowskimi za pośrednictwem systemu IMI, również z wykorzystaniem odpowiednich wskazań zawartych w protokole ustaleń.
2. Jeżeli właściwy organ krajowy nie otrzyma powiadomienia w terminie 7 dni od przekazania dokumentów, o których mowa w ust. 1, lub w innym terminie przewidzianym w odpowiednich procedurach współpracy, Dyrekcja informuje Organ Zbiorowy i nakazuje wszczęcie procedury zgodnie z art. 8.
3. Jeżeli właściwy organ krajowy przekazał przyjęty środek w terminie określonym w ust. 2, dyrekcja ocenia jego adekwatność i sporządza stosowne sprawozdanie, które przekazuje Organowi Zbiorowemu w terminie siedmiu dni, a Organ Zbiorowy zatwierdza je lub zarządza wszczęcie postępowania, którego akt końcowy, jeżeli obejmuje nakaz w rozumieniu art. 9 ust. 2, jest przekazywany przed przyjęciem Komisji Europejskiej i właściwemu organowi krajowemu za pośrednictwem systemu IMI.

CZĘŚĆ II

Przepisy końcowe

Artykuł 11

Terminy

1. Przy obliczaniu terminów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, uwzględnia się tylko dni robocze.

2. W przypadku konieczności wystąpienia o udzielenie informacji, bieg terminów ulega zawieszeniu od daty protokołu wychodzącego do daty protokołu przychodzącego, a w każdym razie na okres nieprzekraczający dziesięciu dni.

Artykuł 12

Zasady odsyłania

1. W zakresie tego, co nie zostało wyraźnie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, zastosowanie ma rozporządzenie w sprawie sankcji.
2. Uprawnienia pozostałych koordynatorów ds. usług cyfrowych w zakresie przyjmowania nakazów zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia w sprawie DSA pozostają niezmienione.

Artykuł 13

Klauzula rewizyjna

1. Organ zastrzega sobie prawo do dokonania przeglądu niniejszego rozporządzenia w ciągu dwóch lat od jego wejścia w życie na podstawie doświadczeń związanych z jego stosowaniem.